

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ' Οικουμενικής Συνόδου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στο μήνυμά του για την Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ' Οικουμενικής Συνόδου ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) κ Δαμασκηνός υπογράμμισε ότι

“Στην εποχή μας, είναι αλήθεια πως συχνά απογοητευόμαστε, βλέποντας τους ευφυείς της κοινωνίας μας να μονοπωλούν το ενδιαφέρον των ανθρώπων και, συχνά, να εκφράζονται περιφρονητικά για την πίστη μας. Και πράγματι, έρχονται στιγμές που η λογική του κόσμου τούτου μοιάζει πανίσχυρη. Κι όμως, η πίστη της Εκκλησίας, η οποία επί αιώνες δέχεται τις επιθέσεις του ορθολογισμού και της αμφισβήτησεως, διατηρεί ακέραιη την λυτρωτική της δύναμη και παραμένει για τον σημερινό άνθρωπο πηγή παρηγοριάς, ελπίδος και νοήματος ζωής. Πως εξηγείται άραγε αυτό; Από την σημερινή περικοπή έρχεται η απάντηση: Η πίστη μας έφτασε ως εμάς ολοζώντανη και λυτρωτική εξαιτίας των όντως μεγάλων διδασκάλων μας, δηλαδή εκείνων των προσώπων που δίδαξαν με τον λόγο, αλλά κυρίως με την αγία τους ζωή. Πρώτος και κορυφαίος όλων υπήρξε ο ίδιος ο Κύριός μας και κατόπιν οι άγιοι και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Αυτοί αποτελούν τους

οδοδείκτες της ζωής μας, αυτοί αποτελούν και τα αιώνια πρότυπα του μεγαλείου που περιμένει και εμάς, εάν ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους. Ο κόσμος λέει συχνά πως ο καλός δάσκαλος γεννιέται. Όντως, το τάλαντο της διδασκαλίας αφορά ορισμένους. Το τάλαντο όμως της εφαρμογής των εντολών του Ευαγγελίου αφορά όλους ανεξαιρέτως. Κανείς δεν εξαιρείται από τον αγώνα για την κάθαρση της ψυχής από τα πάθη και για την πορεία προς την αγιότητα“, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,

Παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα,

Ψήγματα πνευματικοῦ θησαυροῦ μάς προσφέρει ή σημερινή εύαγγελική περικοπή. Συμβουλές πολύτιμες, διδασκαλίες λυτρωτικές, παρμένες άπό τόν μεγάλο θησαυρό τῆς «ἐπὶ τοῦ Ὁρους όμιλίας» τοῦ Κυρίου μας. Μιάς όμιλίας, για τήν όποία ένας μεγάλος γέροντας τοῦ 20οῦ αἰῶνα εἶπε πώς, εάν εφαρμόζονταν οἱ λόγοι της, ή ανθρώπινη κοινωνία θα εἶχε μεταβληθεῖ σέ παράδεισο.

Μέ τις πρώτες κιόλας λέξεις τῆς υπέροχης αὐτῆς όμιλίας Του, ό Κύριος βυθίζεται στό κέντρο τῆς ανθρώπινης καρδιάς, όπου κυριαρχεῖ ό μεγάλος πόθος κάθε ανθρώπου. Καί ποιός εἶναι αὐτός; Ἡ μακαριότητα, δηλαδή ή εύτυχία. Δέν πέρασε άνθρωπος άπό τήν γῆ πού νά μὴν αναζήτησε μέ χίλιους δυό τρόπους τήν άληθινή, βαθιά καί μόνιμη εύτυχία. Γι’ αὐτό καί τὸ πρώτο μέρος τῆς «ἐπὶ τοῦ Ὁρους όμιλίας» περιλαμβάνει τοὺς περίφημους μακαρισμούς, δηλαδή δρόμους πρὸς τήν εύτυχία, δρόμους ὅμως πού διαφέρουν έντελῶς άπό τοὺς δρόμους πού προτείνει ό σημερινὸς κόσμος.

Άλήθεια, τί θα άπαντοῦσε ένας σύγχρονος άνθρωπος εάν τὸν ρωτοῦσαν για εκείνα, τὰ όποῖα εἶναι σέ θέση νά κάνουν κάποιον εύτυχισμένο; Στις άπαντήσεις αὐτὲς εἶναι βέβαιο πὼς θα κυριαρχοῦσαν δυό στοιχεῖα: ό πλοῦτος καί ή δόξα. Ἐν μάλιστα ζυγίσει κανεῖς αὐτὰ τὰ δυό, θα διαπιστώσει πὼς ή δόξα βαραίνει περισσότερο. Διότι, κάποια στιγμή, τὸ χορτασμένο άπό τις ήδονές σῶμα δέν βρίσκει πλέον ένδιαφέρον σέ τίποτα. Ὁ πλοῦτος, λοιπόν, παύει κάποια στιγμή νά εἶναι χρήσιμος, έκτός καί εάν ό άνθρωπος ἐγκλωβιστεῖ στήν παθολογική φιλαργυρία. Αὐτό ὅμως πού δέν ἐξαντλεῖται ποτέ στὸν άνθρωπο εἶναι ή άνάγκη θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τῶν άλλων ανθρώπων καί ή άλαζονική ἐπιθυμία του νά εἶναι πάντα ό πρώτος, ό πιὸ γνωστός, ό πιὸ διάσημος, ό πιὸ μεγάλος άπ’ ὅλους.

Όνειρο κάθε ήγέτη, κάθε καλλιτέχνη, κάθε αθλητή είναι να θεωρηθεί μέγας και να εξασφαλίσει μία θέση στην ιστορία. Και πράγματι, κάποιοι φαίνεται να το επιτυγχάνουν. Σήμερα όμως το Εύαγγέλιο, μέσα από τα γλυκύτατα λόγια του Χριστού μας, έρχεται με έμμεσο αλλά σαφή τρόπο και μάς ρωτά: «Εσείς, ποιόν θα βάλετε κριτή της ζωής σας και ποιανού τον έπαινο και την εκτίμηση θα αναζητήσετε; Τῶν ἀνθρώπων ἢ τοῦ Θεοῦ;»

Κοιτάξτε, ἀδελφοί μου, τὴν μανία τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπιζητοῦν τὸν θαυμασμό, ὅπως αὐτὴ ἐκδηλώνεται στὸ διαδίκτυο. Κοιτάξτε τὴν ἐφευρετικότητα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι προβάλλουν τὶς πιὸ ἀλλόκοτες συμπεριφορές, προκειμένου νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὴν ἀνωνυμία. Κοιτάξτε, ὅμως, τὴν μελαγχολία καὶ τὴν κατάθλιψη ἐκείνων πού, κάποια στιγμή, τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητας ἀποσύρονται, ἐγκαταλείποντάς τους ξανὰ στὴν ἀσημαντότητα.

Ἀντίθετα, τὸ μεγαλεῖο τῆς ἐπουράνιας Βασιλείας δὲν ἐξαντλεῖται ποτέ. Ὅσο κανεὶς τὸ ἐπιζητᾷ καὶ καλλιεργεῖ τὶς προϋποθέσεις προκειμένου νὰ τὸ ἀποκτήσει, τόσο περισσότερο τὸ ἀπολαμβάνει. Ποιὲς εἶναι ὅμως αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις, ὥστε κάποιος νὰ ὀνομαστεῖ «μέγας» στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; **Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀπευθύνεται πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι προτίμησαν νὰ ἐπιδιώξουν τὸν ἔπαινο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μισήσουν τὴν ἀνθρώπινη τιμὴ, προκειμένου νὰ ἀξιωθοῦν τὴν ἐπουράνια, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος. Ξεκάθαρος εἶναι ὁ εὐαγγελικὸς λόγος: «Ὅποιος τηρήσει ὅλες τὶς ἐντολὰς καὶ διδάξει ἔτσι καὶ τοὺς ἄλλους, αὐτὸς θὰ θεωρηθεῖ μέγας στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ».**

Πρῶτη λοιπὸν προϋπόθεση ἀποτελεῖ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ **θελήματος τοῦ Θεοῦ**. Μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θὰ θέσει ὡς μοναδικὴ πυξίδα τῆς ζωῆς του τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, θὰ βαδίσει τὴν ὁδὸ τὴν ἀληθινῆς εὐτυχίας καὶ θὰ ἀξιωθεῖ νὰ τιμηθεῖ ὡς μέγας. Ὅχι, ὅμως, μόνον αὐτό. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πράξεως θὰ ἀξιωθεῖ νὰ ἀναδειχθεῖ καὶ μέγας διδάσκαλος. Διδάσκαλος, ὅχι μόνον λόγων ἀλλὰ καὶ ἔργων. Πράγματι, οἱ διδάσκαλοι τῶν ὠραίων λόγων καταφέρνουν νὰ ἐντυπωσιάσουν, ὁ λόγος τους ὅμως ἀποδεικνύεται ἀναποτελεσματικὸς καὶ προσωρινός. Οἱ διδάσκαλοι ὅμως τῶν ἔμπρακτων λόγων σφραγίζουν μὲ τὴν παρουσία τους τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, διότι οἱ λέξεις πού πηγάζουν ἀπὸ τὸ στόμα τους εἶναι διαποτισμένες ἀπὸ μία μυστικὴ πνευματικὴ δύναμη, ὅπως μάς ἐπισημαίνει μὲ τρόπο ὑπέροχο ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἀποτελεσματικότερα διδάσκει τὸ ἄφωνο ἔργο ἀπὸ τὸν ἄπρακτο λόγο».

Στὴν ἐποχὴ μας, εἶναι ἀλήθεια πὼς συχνὰ ἀπογοητευόμαστε, βλέποντας τοὺς εὐφυεῖς τῆς κοινωνίας μας νὰ μονοπωλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων καί,

συχνά, νὰ ἐκφράζονται περιφρονητικὰ γιὰ τὴν πίστη μας. Καὶ πράγματι, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἡ λογικὴ τοῦ κόσμου τούτου μοιάζει πανίσχυρη. Κι ὅμως, ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐπὶ αἰῶνες δέχεται τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἀμφισβητήσεως, διατηρεῖ ἀκέραιη τὴν λυτρωτικὴ της δύναμη καὶ παραμένει γιὰ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο πηγὴ παρηγοριᾶς, ἐλπίδος καὶ νοήματος ζωῆς. Πῶς ἐξηγεῖται ἄραγε αὐτό; Ἀπὸ τὴν σημερινὴ περικοπὴ ἔρχεται ἡ ἀπάντηση: Ἡ πίστη μας ἔφτασε ὡς ἐμᾶς ὀλοζώντανη καὶ λυτρωτικὴ ἐξαιτίας τῶν ὄντως μεγάλων διδασκάλων μας, δηλαδὴ ἐκείνων τῶν προσώπων ποὺ δίδαξαν μὲ τὸν λόγο, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴν ἀγία τους ζωὴ. Πρῶτος καὶ κορυφαῖος ὅλων ὑπῆρξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας καὶ κατόπιν οἱ ἅγιοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τοὺς ὁδοδείκτες τῆς ζωῆς μας, αὐτοὶ ἀποτελοῦν καὶ τὰ αἰώνια πρότυπα τοῦ μεγαλείου ποὺ περιμένει καὶ ἐμᾶς, ἐὰν ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά τους.

Ὁ κόσμος λέει συχνὰ πῶς ὁ καλὸς δάσκαλος γεννιέται. Ὅντως, τὸ τάλαντο τῆς διδασκαλίας ἀφορᾷ ὀρισμένους. Τὸ τάλαντο ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ ὅλους ἀνεξαιρέτως. Κανεὶς δὲν ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κάθαρση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν ἀγιότητα.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία ἀπένειμε σὲ ἐλάχιστους τὸν τίτλο τοῦ «μεγάλου». Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπιθυμεῖ νὰ ἀπονείμει τὸν τίτλο αὐτὸ πρὸς ὅλους μας. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἴμαστε πλασμένοι νὰ ἀναδειχθοῦμε μεγάλοι στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ ἀληθινὰ εὐτυχισμένοι σὲ αὕτη τὴν ζωὴ. Ὅπως λέει, ὅμως, καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πρέπει νὰ γίνουμε χρήσιμοι, ὄχι μόνο στὸν ἑαυτό μας ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀδελφούς μας. Ὁ καθένας ἀπὸ μας μπορεῖ νὰ ἀναδειχθεῖ σὲ μέγα διδάσκαλο, ἀρκεῖ, ὅποτε ἐπιθυμεῖ νὰ διδάξει, τὰ λόγια του νὰ προέρχονται ἀπὸ ἕναν διαρκῆ καὶ οὐσιαστικὸ πνευματικὸ ἀγῶνα καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε καὶ μόνον τότε, ὁ λόγος μας θὰ δεχτεῖ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος καὶ θὰ μᾶς ἀναδείξει, ὄχι μόνον φωτεινοὺς ὁδηγοὺς τῆς κοινωνίας μας, ἀλλὰ καὶ μεγίστους πολῖτες τῆς Βασιλείας Του. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ